

POVESTEA DE DRAGOSTE A TÂNĂRULUI CĂLUGĂR

Wang Zengqi

Traducere din limba chineză
Mădălina Gheorghe

INTEGRAL

Nota editorului la ediția în limba chineză

„A fost o dată ca niciodată...”

Indiferent de țara unde ne-am născut sau limba pe care o vorbim, copilăria multora dintre noi a fost marcată de povești care au început așa. Crescând, rămânem impresionați de diferite povești, pentru că ele păstrează totuși o legătură aparte cu experiența reală a fiecăruia dintre noi. Putem extrage adevăruri eterne din povești apropiate de noi, așa cum putem găsi asocieri cu lumea reală și în acele povești mai îndepărtate sau chiar fantastice, pentru că ele reflectă probleme din lumea cotidiană. Dar atunci când poveștile sunt legate de o anumită țară? Ce fel de așteptări poate avea cititorul?

Colecția „Povești din China” este dedicată celor cărora le place să asculte povești și care doresc să cunoască mai bine China. În zilele noastre există nenumărate metode mai simple de a cunoaște o țară, fiind de ajuns să deschizi televizorul sau să navighezi pe internet sau pur și simplu să atingi ecranul telefonului pentru a găsi informațiile dorite. Însă noi am ales să prezentăm China prin intermediul acestor povești, tocmai pentru că avem convingerea că ele creează o imagine mult mai autentică, mai profundă și mai reală a Chinei, decât orice știre de la televizor, orice analiză politică și economică, orice carte de istorie sau orice expoziție de muzeu. Și vocile care spun poveștile sunt diferite.

Pe de o parte, am adunat aici opere mai scurte ale marilor scriitori chinezi din perioada modernă și contemporană, cum ar fi nuvela „Povestea de dragoste a tânărului călugăr” a scriitorului Wang Zengqi sau nuvela „Ah, Xiangxue!”, a scriitoarei Tie Ning, iar, pe de altă parte, includem și „Legenda Șarpelui Alb” scrisă de autorul german, Helmut Matt, o repovestire a vechii legende chinezești din perspectiva străinului. Fundalul, dar și situațiile descrise în aceste povești sunt diferite, iar personalitatea și stilul literar aparte al fiecărui autor le face și mai fermecătoare. Ne dorim să reinnoim constant colecția și să păstrăm o deschidere către nou.

Așadar, vă oferim o colecție bogată și solidă, prin care dorim să transmitem cititorilor o imagine autentică și cuprinzătoare a Chinei. Din acest punct de vedere, colecția noastră nu are ca țintă doar cititori din afara Chinei, ci și cititori pentru care limba maternă este limba chineză și care pot astfel să cunoască această țară dintr-un unghi nou de observație.

Aici nu se regăsesc mari narațiuni, ci povești mai scurte care să nu îngreuneze experiența lecturii, iar acest scop se reflectă și în maniera bilingvă de prezentare a poveștilor, precum și în intercalarea imaginilor frumoase care îmbogățesc această experiență.

Fie că povestitorul și cititorul vin din China sau din țări diferite, avem convingerea că fiecare își poate crea propria imagine despre China prin intermediul poveștilor din această colecție și pot să se apropie și mai mult de această țară despre care au unele cunoștințe sau care le este complet străină. Citind poveștile chinezești veți putea cunoaște China.

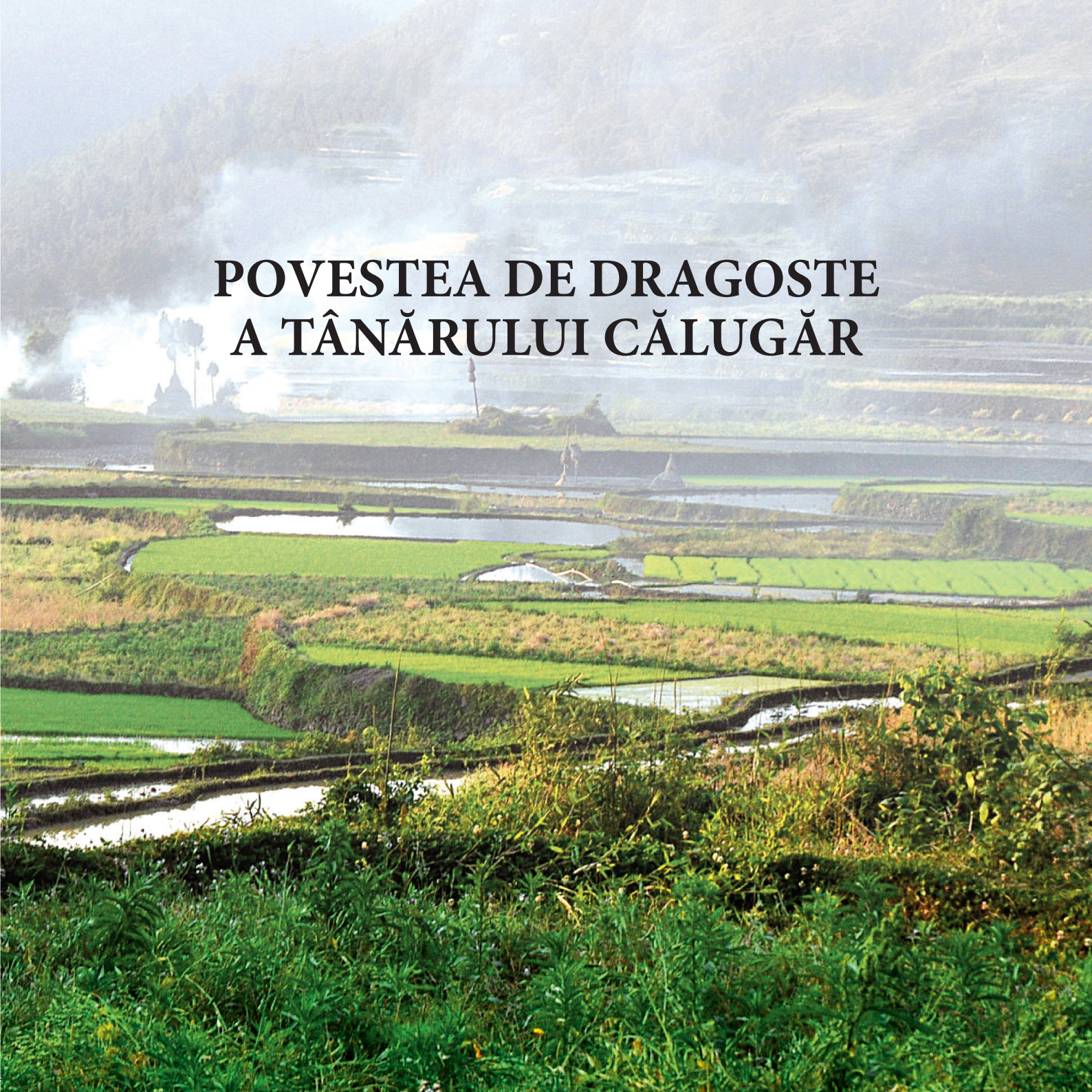
Cuprins

Povestea de dragoste a tânărului călugăr / 7

Un dar special / 41

The image is a full-page background photograph of a rural landscape. In the foreground, there is a dense patch of green grass and small yellow wildflowers. Beyond this, a series of terraced rice fields are visible, separated by low stone or earthen walls. A small, calm body of water, possibly a pond or a slow-moving section of a river, is nestled between the terraces. In the middle ground, a river winds its way through the landscape. The background is dominated by a large, steep mountain covered in lush green forest. The sky is overcast and hazy, with some white clouds visible near the mountain's base. The overall atmosphere is peaceful and scenic.

POVESTEA DE DRAGOSTE A TÂNĂRULUI CĂLUGĂR

Se făcuseră patru ani de când Minghai părăsise casa părintească și venise la mănăstire. Pe atunci avea treisprezece ani.

Locul avea un nume cam ciudat, Satul Mănăstirea Zhao. Avea în denumire cuvântul *Zhao*, pentru că majoritatea sătenilor purtau acest nume de familie. Era considerat un sat, deși casele erau împrăștiate: două-trei aici, două-trei mai încolo. Când ieșeau pe ușă se vedeau în depărtare casele vecine, dar dacă o luai la pas, erau totuși departe și nu exista drum, doar poteci care unduiau pe câmpuri. Apoi *Mănăstire*, pentru că acolo se afla o mănăstire, Mănăstirea lui Bodhi, deși numele se transformase în „Mănăstirea Castanului de Apă”¹, din cauza pronunției greșite. Până și călugării din mănăstire o numeau așa acum. Dacă întreba cineva unde se află pagoda budistă, i se răspundea: „La Mănăstirea Castanului de Apă”. La o mănăstire² stau de regulă călugărițe. Doar se și spune: mănăstire de călugărițe și templu de călugări. Dar la Mănăstirea Castanului de Apă locuiau călugări. Se numea așa probabil pentru că nu era mare. Lăcașul mai mare se numește templu, iar cel mai mic, mănăstire.

Înainte să plece de acasă, Minghai purta numele de Mingzi. Familia hotărâse de când era mic, că băiatul se va călugări. În locul său natal lumea folosea expresia de „a se călugări”,

¹ Numele de Bohdi, în chineză, *puti*, se aseamănă la pronunție cu *piqi* (castan de apă). (n.tr.)

² În limba chineză este folosit cuvântul *an*, care denumește strict o mănăstire de călugărițe. (n.tr.)

în loc de „a intra la mănăstire”. Din locul său natal veneau mulți călugări. Așa cum alte locuri erau cunoscute pentru măcelari de porci, pentru împletitori de rogojini, pentru dogari, pentru oameni pricepuți în prelucrarea pufului de bumbac sau pentru pictori sau curtezane, locul natal al lui Minghai era cunoscut pentru că de aici veneau mulți călugări. Familiile cu mulți băieți trimiteau unul din fiu la mănăstire. Dar și ca să devii călugăr aveai nevoie de relații, pentru că aceștia erau și ei împărțiți în facțiuni. Câțiva călugări de aici din sat reușeau să ajungă la temple mai îndepărtate, cum ar fi Templul Lingyin din Hangzhou sau Tempul Jing'an din Shanghai, Templul Jinshan din Zhenjiang sau Templul Tianning din Yangzhou, dar majoritatea rămăneau în templele din localitatea lor.

Familia lui Minghai nu avea mult pământ, cei trei frați mai mari îl puteau munci singuri. El era al patrulea copil. Când Mingzi avea șapte ani, unchiul lui, care era călugăr, s-a întors acasă, iar părinții lui au stabilit împreună cu unchiul că băiatul se va face călugăr. Mingzi fusese de față la acea discuție și i se păruse o decizie justificată, nu avea de ce să se opună. Călugării aveau multe beneficii. Unul dintre ele era că puteau mânca fără bani, toate templele asigurau mâncare. Al doilea era că puteau să strângă bani. Nu trebuia decât să învețe să țină ritualuri budiste și și-ai fi primit partea cuvenită din banii pe care oamenii îi plăteau. După ce ar fi strâns destui bani, se putea întoarce la viața obișnuită și se putea căsători sau, dacă nu voia să se întoarcă la viața de mirean, putea cumpăra pământ. Dar nu era deloc ușor să devii călugăr. În primul rând, trebuia să ai o figură curată și frumoasă ca luna plină, în al doilea rând, trebuia să ai o voce suavă și melodioasă, iar în al treilea rând, trebuia să fii inteligent și să ai o memorie bună. Unchiul lui l-a măsurat puțin din priviri, i-a spus să facă doi pași în spate și în față și apoi l-a pus să strige câteva vorbe cu care se mânau vitele la treierat. Apoi unchiul a spus:

– Mingzi poate deveni un bun călugăr, vă asigur. Dar, dacă vreți să devină călugăr, trebuie să investiți câte ceva. Băiatul trebuie să primească educație. Cine a mai pomenit călugăr care să nu știe să citească?

Așa că părinții l-au înscris la școală pe Mingzi, iar băiatul a studiat „Scriptura Celor Trei Caractere”, „Cartea Celor O Sută de Nume de Familie”, „Manualul de caractere”, „Texte pentru copii”, „Analacte”¹ și „Mencius”². În plus, în fiecare zi copia câte un text din cărți, exersând caligrafie. Cei din sat îl laudau pe băiat că scrie frumos caracterele.

La data stabilită, unchiul s-a întors din nou și a adus cu el o cămașă scurtă de călugăr, pe care o purtase și el, și a dat-o surorii sale să o scurteze pentru Mingzi. Îmbrăcat în această cămașă scurtă, purtând aceeași pereche veche de pantaloni din pânză violet pe care o purta și acasă și încălțat cu o pereche nouă de pantofi din pânză, Mingzi a făcut o plecăciune în fața părinților și a plecat împreună cu unchiul său.

Încă de când era la școală, Mingzi și-a luat numele de Minghai. Și pentru că unchiul i-a spus că nu este nevoie să îl mai schimbe, băiatul l-a păstrat ca nume de călugăr.

Cei doi au trecut un lac mare și apoi au treversat un sat. În sat era mare zarvă: pe strada principală se aflau un magazin oficial de sare, un birou de taxe, o măcelărie unde era atârnat un porc despicat, o moară la care un măgar măcina susan, iar toată strada era înmiresmată de miros de ulei de susan, un magazin de materiale, o prăvălie care vindea pudră de iasomie și ulei pentru păr, magazine cu catifea și mătase, comercianți care vindeau alifii făcând demonstrații de arte marțiale, oameni care făceau figurine din zahăr

¹ Carte scrisă de Confucius, filozof chinez (550 î.Hr.- 478 î.Hr.). (N.tr.)

² Cartea filozofului confucianist, Mencius (Meng Zi) (372 î.Hr.- 289 î.Hr.) (N.tr.)

topit, dresori de șerpi. Mingzi s-ar fi uitat la fiecare în parte, dar unchiul l-a împins imediat din spate:

– Hai, repede! Mergi înainte!

Au ajuns la marginea unui râu, unde îi aștepta o barcă. În barcă se afla un bărbat slab și înalt, iar în vârful bărcii stătea pe vine o fată de seama lui Mingzi, care curăța o tulpină de lotus să o mănânce. Mingzi și unchiul său s-au așezat în mijloc și barca a pornit.

Mingzi a auzit că i se adresează cineva. Era fata:

– Tu ești cel care merge la Mănăstirea Castanului de Apă să devină călugăr?

Mingzi a încuviințat ușor din cap.

– O să îți ardă semne pe cap cu bețișoare aprinse¹, ca să devi călugăr. Nu ți-e frică?

Neștiind ce să răspundă, Mingzi a dat din cap timid.

– Cum te cheamă?

– Minghai.

– Acasă cum îți spun?

– Acasă îmi spuneau Mingzi.

– Mingzi! Eu mă numesc Yingzi. Vom fi vecini. Casa mea se află chiar lângă mănăstire. Poftim! Și Yingzi i-a aruncat lui Mingzi jumătatea de tulpină de lotus care îi rămăsese, iar Mingzi a rupt-o și a început să mănânce bobitele dinăuntru, una câte una.

Bărbatul vâslea ritmat și liniștea era întreruptă doar de sunetul vâslelor când atingeau apa.

¹ În trecut, în timpul ceremoniei de hirotonisire a tinerilor călugări, acestora li se ardea scalpul în douăsprezece locuri simetrice unde rămâneau semne. Acest obicei a apărut în China în timpul Dinastiei Yuan (1279–1368 d. Hr.). (N.tr.)

*

Mănăstirea Castanului de Apă avea o poziție foarte bună, pe cel mai înalt platou din zonă. Cel care construise mănăstirea a știut să aleagă locul protrivit. În fața mănăstirii curgea un râu, iar la intrare se afla o arie de treierat. Mănăstirea era înconjurată din trei părți de trestii înalte. După intrarea principală se afla un hol, în fața intrării se afla statuia lui Budha Maitreya, iar de ambele părți ale altarului atârnavă pânze pe care erau scrise versuri de un călugăr necunoscut:

„Burta lui mare cuprinde tot ceea ce lumea întreagă nu poate cuprinde.

Zâmbetul lui se îndreaptă către cei ridicoli.”

În spatele statuii lui Budha Maitreya se afla statuia lui Skanda. După ce treceai de hol, ajungeai la o grădină interioară micuță în care se înălțau doi arbori de ginkgo biloba. De o parte și de alta a grădinii se aflau câte trei încăperi. După ce treceai de această grădină ajungeai la sala principală, închinată lui Buddha celor Trei Perioade¹. Cele trei statui măsurau fiecare, cu tot cu altarul, abia patru *chi*² înălțime. În partea de est a sălii principale se afla camera starețului, iar în partea de vest se afla o cămară. În partea de est se afla o ușă mică hexagonală, iar de o parte și de alta a ușii albe erau inscripționate cu verde următoarele versuri:

„O lume întreagă într-o floare.

Trei perioade, trei Buddha.”

¹ Trikala (trecut, prezent și viitor)

² *chi* este o unitate de măsură pentru lungime, echivalentă cu o treime dintr-un metru.